10. A rovněž žaloby na neplatnost rozhodnutí rozhodčího soudu bursovního (§ 6. zákona ze dne 1. dubna 1875 č. 67).

Tyto předpisy však neplatí pro advokáta, nastupuje-li ve vlastní věci, i v případě tom, když byl advokát zbaven práva advokacii provozovati, pokud ovšem soud neuzná za dobré z důležitých příčin sesazeného advokáta z řízení vyloučiti (dv. dekr. ze dne 22. ledna 1875 č. 862; rozh. ze dne 22. května 1889, časopis »Juristische Blätter« 1889 č. 25), jakož i ne pro ty, kdož jsou zkoušeni pro stav soudcovský neb advokátský (dv. dekr. ze dne 29. ledna 1813, č. 1028).

Nový soudní řád (který účinkovati posud nepočal) nařizuje přivzetí advokáta pro všechny spory u dvorů soudních prvé i vyšší instance vedených, při čemž výjimku činí při sporech manželských a sporných řízeních která se před soudem dožádaným nebo před přednostou soudu neb předsedajícím senatu odbývají; rovněž nemusí býti strana zastoupena advokátem při jednáních a prohlášeních v kanceláři soudní předsevzatých (§ 27. zák. ze dne 1. srpna 1895 č. 113 ř. z.). Ve sporech, jichž předmět obnos 500 zl. r. č. přesahuje, může stranu pouze advokát zastupovati, je-li aspoň dvé advokátův v sídle soudu (§ 29. jmen. z.). Byla-li podána žaloba neb odpověď ve sporu, kde zastoupení strany advokátem zákon předpisuje, má předsedající senátu taková podání straně vrátiti, nezvolí-li si tato ve lhůtě ustanovené advokáta sama (§ 37. jmen. z.).

Aerar viz Fiskus.

Affinita viz Sešvagření.

Akcept viz Směnka.

Akcionář viz Společnosť akciová.

Alimentace čili výživa. I. Pojem. A. znamená buď nárok neb povinnosť, mající za předmět výživu jisté osoby. Pojem výživy zahrnuje v sobě potravu, oděv, obydlí a ostatní potřeby, jakož i potřebné vyučování. To vše rozumí se též vychováním (§ 672. o. o. z.), pokud výživa v něm zahrnuta býti má.

II. Druhy. Alimentace má místo:

1. V právu manželském. Manžel jest povinen manželce výživu slušnou, jmění svému přiměřenou, poskytovati (§ 91. o o. z.). Tato povinnosť nevztahuje se však na případ, pak-li manželka bez důležité příčiny manžela opustí. (Rozh. nejv. s. ze dne 12. května 1863, Gl. U. 1712). Manžel jest však povinen poskytovati manželce výživu, zavdal-li sám důvodnou příčinu k odchodu jejímu (Rozh. ze dne 12. prosince 1878, 29. října 1879 Gl. U. 7251 a časopis »Gerichtszeitung« r. 1881, 54), neb přinutil-li ji k tomu aneb zdráhá-li se, ji k sobě přijmouti. (Rozh. ze dne 5. června 1868 Gl. U. 3076). Manželka, již manžel opustil, může ihned výživu žádati (Gl. U. 1896, 2148, 16683), kteréžto právo též manželce, jež dosud soudně rozvedena nebyla, přísluší, ač je-li hotova plniti své povinnosti a muž jí v tom brání. (Rozh. ze dne 10. října 1866, Gl. U. 2635). Nemůže však nárok ten činiti, jakmile manžel ji požádá, aby se k němu vrátila. (Rozh. ze dne 24. března 1868 Gl. U. 3021). Vzejde-li spor o alimentaci manželky, jež od manžela odloučena jest, tu nepomine pouhým projevem ochoty na straně manželově, manželčin nárok alimentační, pokud tato odloučena jest a buď dobrovolně nebo s přinucením se k manželi nevrátí. (Rozh. ze dne 10. března 1869, Gl. U. 3335). Manželka, která vlastní vinou rozvedena byla, nemůže ani dočasné alimentace požadovati,